

Intervju med Najomi Brezina, intervjuperson nr 20

Projekt: Göteborg berättar

Bandningens längd: 00:54:07

Datum: 2018-06-18

Intervjuare: Ida Rådegård

Plats: Sarauws rum, Ostindiska huset

Tid: 13.30 – ca 15.00

Intervju med Najomi Brezina

Bandningen börjar

Intervjuare [00:00:00]: Sätter igång, så. Då säger jag för protokollets skull att det är jag Ida Rådegård som intervjuar.

Talare 1 [00:00:07]: Najomi Brezina.

Intervjuare [00:00:09]: Den 18 juni, 2018. Så jag tänkte att vi börjar med ditt namn.

Talare 1 [00:00:16]: Mm. Jag heter Najomi Brezina.

Intervjuare [00:00:26]: Och var bor du nånstans?

Talare 1 [00:00:28]: Det ligger vid, precis nära Liseberg. Södra entrén till Liseberg. Mot Mölndal är det.

Intervjuare [00:00:35]: Så det hör, hör det till Mölndal då, eller?

Talare 1 [00:00:37]: Nä, det hör till Göteborg. Adressen är Göteborg, så det hör till innerstan. Så där bor jag. I min lägenhet.

Intervjuare [00:00:46]: Bor du ensam eller?

Talare 1 [00:00:46]: Ja, det gör jag.

Intervjuare [00:00:48]: Ja. När är du född?

Talare 1 [00:00:52]: Jag är född -96. Så jag är 21 just nu, fyller 22 i sommar.

Intervjuare [00:00:56]: Ja. Härlig tid. [skratt] Vad har du för sysselsättning?

Talare 1 [00:01:03]: Just nu så studerar jag till scentekniker på yrkeshögskolan vid Lindholmen.

Intervjuare [00:01:08]: Ja.

Talare 1 [00:01:08]: Så jag har precis avslutat mitt första år och ska börja andra i sommar.

Intervjuare [00:01:11]: Okej.

Talare 1 [00:01:12]: Eller efter sommaren då.

Intervjuare [00:01:13]: Ja. Vad spännande. Hur kom du in på den banan?

Talare 1 [00:01:16]: Mina båda föräldrar jobbar inom teaterbranschen. Pappa har ett eget teaterföretag. Och min mamma jobbar som skådespelerska. Så att jag har teatern med mig sen innan, och jag har även gått musikalutbildningar och teaterutbildningar sen innan. Och sen, är det liksom, det är den banan jag vill jobba med. Men det är såpass svår bransch att jobba i, så att, min pappa till exempel, han skriver väldigt mycket manus. Man måste nästan ha antingen det eller, eller jobba som lärare till exempel inom den här branschen för att kunna livnära sig på, det är väldigt svårt att jobba professionellt som skådespelerska. Så min plan är att kunna kombinera det. Att dels kunna jobba med ljus och ljud, men också kunna, stå på scenen också. Så kanske inom en frigrupp eller mindre teatrar är min plan i framtiden att jobba.

Intervjuare [00:02:12]: Vad spännande.

Talare 1 [00:02:13]: Mm.

Intervjuare [00:02:13]: Jag jobbar ju med ett annat projekt, nu, det är lite så, men vi håller på samlar in material, arkivmaterial från fria scenkonstgrupper.

Talare 1 [00:02:19]: Ja. Mm, kul.

Intervjuare [00:02:21]: Så det är lite roligt.

Talare 1 [00:02:22]: Vad spännande.

Intervjuare [00:02:23]: Mm. Men vad roligt då. Men det är skådespelerska som du skulle vilja bli?

Talare 1 [00:02:27]: Ja, ja. Jag, det är ju också därför jag tyckte det här projektet är så bra, för jag, det är ju det jag vill göra. Jag vill berätta historier. Och det är ju därför jag vill jobba som skådespelerska. Jag vill berätta såna historier som man inte får höra, som behöver berättas liksom.

Intervjuare [00:02:47]: Vad kan det vara för typ av historier?

Talare 1 [00:02:49]: Ja, från minoriteter till exempel i samhället, eller grupper som blir utsatta som man inte berättar om. Det vill jag, försöka, komma till liv så, och berätta om. Eller sånt man inte får glömma bort till exempel. Vi hade ju, alltså med den här framväxten som vi ser ut nu i samhället, så glömmet folk bort att vi också var dom som flyttade från Sverige ett tag, och man pratar om, när vi immigrerade till Amerika till exempel, utvandrarerna

är en utav våra kändaste böcker liksom. Och då för ett år sen gjorde vi en föreställning, en dansföreställning om det, men för mig blev det så mycket mer än bara föreställning att vi utvandrat, utan jag känner ju med allting som händer just nu, och det kan jag uppleva att en del, jag vet inte om dom, slänger bort det. Man tar bort medmänskligheten, att vi alla är samma personer på nåt sätt. Om man ska förklara det lättast. Men vi är alla likadana. Fast jag förstår inte varför en del människor skiljer människor åt. Det gillar inte jag. Och, därför så är teater så otroligt viktigt, och kultur överhuvudtaget i samhället, för att kunna, kunna sätta en mer, empatisk prägel tror jag, på historierna, tror jag. Jag tror det är jätteviktigt. Så att jag känner väl, och därför känner jag ett ansvar att bli, jobba med kultur också. Man har ett ansvar att välja vad man berättar och inte berättar liksom. Sen kan andra personer säga andra saker, men jag tycker fortfarande det är fel. Jag tycker att man har ett ansvar som kulturarbetare och tänka efter på vad man visar ut liksom, så. Så att. Ja. Mm. Och apropå mitt efternamn, det är ju inte svenskt heller. Utan min pappa är tjeck. Så han kom till Sverige när han var jätteung. Min mormor är hel-tjeckisk, lever tyvärr inte längre. Så att jag har, jag har en ganska, vad ska man säga. Jamen jag känner verkligen med hur det ser ut i samhället, och jag tycker det är, alltså så sorgligt, för att om min pappa inte hade kommit till Sverige hade inte jag funnits. Eller mina syskon, liksom.

Intervjuare [00:05:35]: Av vilken anledning flyttade han till Sverige?

Talare 1 [00:05:36]: Så här, han kommer från Tjeckien, han växte aldrig upp där. Utan han växte upp i ett läger i Tyskland som amerikanerna byggde upp efter andra världskriget. Men det var jättesvårt att bo där. Det var inte humant, om man säger så.

Intervjuare [00:05:52]: Nä, men då var han pytteliten?

Talare 1 [00:05:54]: Ja, han var ganska liten. Så att han är, så han flyttade till Sverige. Så han fick sätta sig på ett tåg och åkte själv, till Skåne då. Och där växte han upp. Och sen så kom min farmor och hennes sambo dit sen. Så dom växte upp tillsammans.

Intervjuare [00:06:14]: Vilket år kom han hit då?

Talare 1 [00:06:17]: Det var på 60-talet, typ. Ja. Och då hade vi inte jättemycket invandrare, i alla fall inte i Skåne var det inte. Så det var ju ganska tufft för pappa, när han växte upp. Och det är inte så humant heller, hur det ser ut idag, men det var inte alls mycket, utlänningar just då i Sverige som hade kommit in. Så att, så där växte han upp och gick i skola och sådär. Mm. Så på den vägen är det. Och sen så.

Intervjuare [00:06:47]: Så då kom han alldeles ensam som barn?

Talare 1 [00:06:48]: Ja. Ja. Vad jag har, jag kan kolla upp det exakt, men, ja, det är det han har berättat för mig i alla fall. Men han växte upp med sin familj sen, för sen kom dom i efterhand då till Sverige. Så att, ja.

Intervjuare [00:07:08]: Känner han sig som svensk då, tror du?

Talare 1 [00:07:12]: Ja, vi har pratat lite om det.

Intervjuare [00:07:15]: Och det här får du också säga om du inte vill prata liksom om honom eller så.

Talare 1 [00:07:18]: Ja, precis. Jag kan läsa det i efterhand sen om du skickar ut det. Nä, alltså, jo det gör han. Det har han sagt till mig, han känner sig, eftersom han är uppväxt här nu, så gör han det. Men det är klart, vi har ju en annan, vi har ju också en annan, andra traditioner med oss. Jag är uppväxt med ganska mycket tjeckisk mat, till exempel. Och hela sättet vi resonerar är ju också, är också influerat av, av andra traditioner och kulturer, skulle jag säga. Så jag känner mig ganska berikad. Mina föräldrar har varit väldigt duktiga också på att försöka berika mig. Jag har en lillasyster, och sen har jag två äldre syskon då som är från min pappas sida, så jag är inte uppväxt med dom, men min lillasyster är jag uppväxt med. Och dom har alltid försökt och berikat oss med andra kulturer. Vi har till exempel varit fosterfamilj, sen jag var 10 år har vi vart fosterfamilj, och det har både varit åt, barn som inte kan bo hemma till exempel för att det inte funkar av olika anledningar. Men vi har också haft ensamkommande flyktingbarn som vi har tagit hand om. Sen har våra närmsta, han kommer från Afghanistan och han kom till Sverige när han var 14 så bodde han hos oss. Och han blev ju som en familjemedlem. Men han är också jätte, jättemycket till oss, som familj, att man får ta del av en annan kultur, och det har vart så lärorikt. Fler borde verkligen vara fosterfamilj, för vi har brist på det i Sverige just nu. Och, jag skulle säga att det är typ helt fantastiskt, dels att få vara det, men också ta del av det och, ja, det har verkligen berikat mig. Men det gör ju också att man, man lär sig att ge. Alltså när man blir fosterfamilj, det är inget, det är ingenting du gör 50 procent. Utan du tar ju till ett barn liksom, och som du ska försöka vägleda genom livet. Så det är ju precis som att vara förälder till vem som helst så, till sitt egna barn, det blir ju samma sak. Så att på det sättet är jag väldigt stolt över mina föräldrar, för det tar jättemycket tid. Om man har inte varit det, så vet man inte vad det innebär, men när man väl har varit det så, men det ger mycket mer. Så att det har varit jättelärorikt. Och, men framförallt att han, mina föräldrar är så stolta över honom, för han har verkligen, tagit för sig i samhället. Han pluggar nu till civilingenjör, och pratar jättebra svenska och så. Så det gör mig jättearg när folk säger att, att invandrarna bara förstör för oss, för det är inte sant. Så länge man ger människor som kommer hit en ärlig chans, vilket vi gjorde till honom till exempel, vi öppnade, vi öppnade våra famnar för honom och sa du får vara del av vår familj och vi kommer hjälpa dig och stötta dig. Då är det nog inte så svårt. Men när man stänger igen en dörr, det är väl inte så konstigt att folk inte känner sig en del av nånting då. Så jag, jag tror det är så sjukt viktigt. Så att, ja, och framförallt för att jag då har en pappa som kom till Sverige så vet jag hur viktigt det är. Och hur mycket en plats kan förändra en, så. Mm. Och göra det bättre, om människorna är mer öppna, så. Med öppna famnar.

Intervjuare [00:10:56]: Ja, men ganska tydlig bakgrund till ditt engagemang.

Talare 1 [00:11:00]: Ja. Precis.

Intervjuare [00:11:03]: Men, är du född i Göteborg?

Talare 1 [00:11:06]: Nej. Jag är född i Nyköping. Eller rättare sagt Vrena är min födelseort. Det ligger utanför Nyköping. Det är en timme från Stockholm, söder om Stockholm. Så jag växte upp på landet till och med jag var 15, och sen flyttade vi in till stan. Sen gick jag där.

Intervjuare [00:11:23]: Är stan Nyköping då?

Talare 1 [00:11:24]: Ja. Precis. Men sen flyttade jag till Stockholm när jag började gymnasiet. Dit flyttade jag själv, så jag var ungefär 15 år, så flyttade jag upp dit. Så gick jag en musikalutbildning där, på Kulturama gymnasium.

Intervjuare [00:11:40]: Det låter väldigt roligt.

Talare 1 [00:11:41]: Ja, det blev jättekul. Jag har alltid varit väldigt självständig och tycker det är väldigt roligt att hitta på saker på egen hand, så. Så det är därför det är lite roligt med det här projektet, för att när jag skulle börja gymnasiet så funderade jag på antingen Stockholm eller Göteborg. För jag kände att jag ville, dels vidga mina vyer, men också få lite, lite andra erfarenheter av att bo nån annanstans. Och min storebror bor i Göteborg. Och jobbar här. Så då var det antingen Stockholm eller Göteborg. Av den, just i den vevan, och på grund av, framförallt på grund av min utbildning så kände jag att Stockholm var det bästa just då. Så då flyttade jag dit. Och så gick jag gymnasiet där och sen när jag var klar så åkte jag till Paris som au pair ett år. Och eftersom jag har som sagt hållit på med teater hela mitt liv så hade jag en liten paus, för jag kände att jag behövde, ännu mer vidga mina vyer. Jag tycker det är väldigt roligt, vi har rest väldigt mycket när jag var liten, så att jag tycker resa och se annat är väldigt, väldigt roligt. Så att, så att under det året så kände jag att nä, nu måste jag, när jag är klar här efter det här året så måste jag hem och fortsätta med teater, för det är verkligen det jag vill göra. Så då sökte jag in till en folkhögskola här i Göteborg. Som heter Wendelsberg, som är utanför Göteborg, som ligger i Mölnlycke. Så kom jag in där. På den vägen så flyttade jag till Göteborg, faktiskt. Så jag gick där, i ett år. Och sen fick jag reda på min utbildning som jag nu pluggar, och så går jag den. Så flyttade jag till min lägenhet. Så att, ja, det blir en, nästan, det är snart två år sen. Så att jag är inne på tredje året här i Göteborg då. Och jag vill inte flytta härifrån. Alltså, är det nånting jag skulle vilja säga om Göteborg är att det är sån fruktansvärt fin stad. Alltså jag, jag som sagt var här väldigt mycket när jag var liten eftersom min bror bor här, så första gången jag åkte hit var jag åtta år. Då åkte jag tåg helt själv. Det lät mina föräldrar mig göra. Men jag är ju såpass ansvarsfull, och det har jag alltid varit sen jag var liten, så dom, och det var bara egentligen raka vägen, och sen hämtade han upp mig på stationen. Så åkte vi på Liseberg, och det gjorde vi nästan, alltså fyra somrar på rad, så. Så det blev väl lite sådär grej mellan oss. Det var jättekul. Och sen är det ändå roligare att jag jobbar på Liseberg själv nu.

Intervjuare [00:14:24]: Jaha, gör du det nu?

Talare 1 [00:14:25]: Ja. Så jag jobbar på Liseberg på somrarna. Så det är väldigt, ja jag vet inte, jag har en väldigt stark relation till Göteborg, känner jag, för mig känns det hemma fast jag aldrig har växt upp här på nåt sätt. Det är så konstigt, för så känner jag inte i Stockholm till exempel. Även om Stockholm var fint på sitt sätt så känner jag mig inte hemma där som jag gör i Göteborg. Så jag vet inte, det passar mig personlighetsmässigt väldigt, väldigt bra.

Intervjuare [00:14:53]: Men när du säger att Göteborg är en fin stad, vad tänker du på då? Skulle du kunna beskriva det?

Talare 1 [00:15:00]: Det känns så lugnt. Det är det jag har upplevt dom här två åren jag har bott här liksom. Det kan jag säga. Det känns inte så stökigt om jag jämför med Stockholm, som också är en storstad. Och allting känns så mycket närmre. Även om, även om dom båda städerna säkert har problem på sitt sätt, så går jag främst på känslan jag får av staden. Och det är väldigt varmt och, inbjudande, till skillnad från vad jag upplevde i Stockholm. För att det bara var stressigt, folk var ganska otrevliga där, upplevde jag då. Om man är i innerstan liksom. Sen utanför kunde det vara lite annorlunda. Men jag har aldrig upplevt stressen här på samma sätt. Och det är nog därför jag känner mig så hemma, tror jag. Men också att, jag tycker att det finns mycket mer medmänsklighet här än om jag jämför med Stockholm, till exempel. Jag känner att här, hjälper man varandra om det skulle behövas. Om nån skulle ramla på stan, till exempel här inne, så har jag den känslan i varje fall att folk skulle gå fram. Jag upplever inte det i Stockholm till exempel. Och, ja, väldigt harmoniskt och lugnt. Jag är väldigt lugn när jag är här.

Intervjuare [00:16:38]: Ja, fint. Nu ska vi se, nu har vi pratat om några frågor här. Tycker du att det finns nåt som, som är liksom en äkta göteborgare, inom citationstecken?

Talare 1 [00:17:16]: ... Hm... Näe, egentligen inte. Jag tror bara den här öppenheten och, och den här varma känslan, för mig är det liksom Göteborg, och alla dom som bor här. Så, nä, jag skulle inte vilja definiera på nåt specifikt sätt, utan det är nog bara den här varma känslan, tror jag. Mm.

Intervjuare [00:17:39]: Skulle du säga att det finns nån sorts göteborgsanda?

Talare 1 [00:17:46]: Alltså jag har aldrig upplevt en stad som har så mycket humor som den här staden. Jag vet att när jag flyttade hit så brukar folk skämta lite om sådär torra ordvitsar och sånt, men jag, för mig är det så mycket mer än det, det finns en mer humorsida som jag tycker är väldigt roligt. För mig som håller på med teater så ligger det mig väldigt varmt om hjärtat också. Jag tror det är det också, att det får en väldigt, ja, humoristiskt sida, tror jag. Faktiskt.

Intervjuare [00:18:16]: Mm. Hur kan det yttra sig då?

Talare 1 [00:18:18]: Jamen framförallt i typ skämten, och att folk är väldigt glada i sättet hela tiden när man pratar med varandra. Det tror jag gör väldigt mycket.

Intervjuare [00:18:34]: Om du skulle sälja in Göteborg till nån, kom och bo här, liksom, vad skulle du säga då?

Talare 1 [00:18:44]: Jag skulle säga att, det är en, fantastisk stad, där du har nära till allt, först och främst. Både vad gäller att se men också typ uppleva. Det är ju nära till vattnet, till exempel. För mig är det väldigt viktigt, jag tycker om att vara nära till vattnet, och det skulle jag ta upp då, om nån inte kommer från Göteborg. Men också att det är en väldigt fin stad i sig. Alltså, att gå runt på gatorna, jag blir så himla glad av att göra det. Och det var också därför jag flyttade hit från första början. Och jag minns när jag var, jamen 14, 13-14, när jag redan var på väg att fundera på, ska jag flytta hit, så det har redan vart en sådär, det har varit ganska många år jag har funderat på att göra det, och nånting säger det väldigt mycket

om en stad. Om man aldrig har bott här innan och bara besökt, och man verkligen vill flytta hit, då känns det ju som att... Jag skulle bara, ja, jag skulle bara säga att det är en väldigt varm stad. Och väldigt fint att bo här.

Intervjuare [00:20:07]: Det finns ju ett uttryck på tyska tror jag, nu kommer jag inte ihåg vad det är exakt, där översättningen är att man har hemlängtan till en plats man aldrig har varit på.

Talare 1 [00:20:16]: Ja. Det var fint citat.

Intervjuare [00:20:18]: Det låter lite som att det är det.

Talare 1 [00:20:20]: Ja, verkligen, ja, nämen. Nämen det är jättespännande. Men jag vet, när jag pratar med andra personer ibland att det är såhär, man har en del platser eller så ställen som man aldrig har känts, som man aldrig varit vid, men ändå känt sig hemma på nåt sätt. Ja, det är speciellt.

Intervjuare [00:20:41]: Ja. Vad tror du det beror på? Det är jättesvår fråga, men jag tänker om du har nån tanke om det?

Talare 1 [00:20:51]: För min del är det nog bara att det har matchat personlighetsmässigt, tror jag. Jag känner mig själv väldigt harmonisk och lugn som person. Men ändå har nära till skratt och typ glädje, och därför så matchar staden mig ganska bra. Jag tror det är det, jag tror man speglar sig själv i platserna. Alltså även om jag till exempel inte är uppväxt där min pappa bodde så är det en sak som jag kan tänka på ibland, såhär att det vore väldigt fantastiskt att kunna åka dit nån gång. För jag tror att jag skulle känna samhörighet på ett sätt, fast jag inte är väx, uppväxt där. För det vet jag att jag pratat med en del om, när man har, när man andra bakgrunder, eller flera liksom kulturer i sig så kan man känna igen sig, tror jag. Jag tror det är det också väldigt mycket. Att det hänger på hur man är uppväxt. Jag vet att jag, när jag bodde i Paris så pratade jag med en tjej som var au pair, och hon kom också från, hon kom från Tjeckien. Och då kommer jag ihåg att hon hade liksom likadant efternamn som, alltså jag kände en samhörighet fast jag tyvärr aldrig har fått lära mig tjeckiska, för att, jag har inte haft jättemycket släkt i Tjeckien kvar då, när pappa blev äldre liksom. Så att, men jag kände ändå en samhörighet till henne. För som sagt, jag har ätit tjeckisk mat när jag växte upp, och sådär. Så jag tror att det är det, att man, jag tror det hänger jättemycket på hur man är uppväxt.

Intervjuare [00:22:25]: Men din uppväxt utanför Nyköping då på landet? Kände du dig liksom annorlunda då?

Talare 1 [00:22:33]: Ja, framförallt när vi flyttade in till stan så gjorde jag det. Men jag tror det är en kombination av att min familj är väldigt speciell så, vi har väldigt hjärtligt, och jag har alltid upplevt att man har fått vara som man själv vill. Och på alla platser mamma och pappa har jobbat på har det varit viktigt för dom också att alla fått vara precis som dom vill. Och det får ju inte alla. När man växer upp så hamnar man ju också i den här, då kommer ju, alltså normerna till liv, och så vidare. Och jag, och det är väldigt svårt att vara ung, nu. För att det som, det handlar så mycket om att tillhöra grupper och tillhöra så, för att kunna passa in

då. Gruppptryck. Så att, ja. Så att det gjorde jag absolut. Men jag tror inte det enbart berodde på, jag tror det främst berodde på uppväxten jag hade. Men sen också som jag är som person. Jag är, har alltid varit, och det är inte tack vare mina föräldrar, utan jag är väldigt egen som person. Jag har hoppat på grejer jag tycker är roligt, och det, men det har jag nog fått från mina föräldrar också, för det gör dom också. Min pappa och mamma gör väldigt fantastiska projekt som dom tycker är viktigt och såhär. Som jag inte tror alla gör, liksom, när jag tittar runt i mina vänkretsar och så, vad deras föräldrar gör, så tror jag att det är det som det berott på. Men för mig är det såhär fine, för jag tror att, ska man kunna jobba med kultur så måste man nog vara lite egen av sig, tror jag faktiskt. Så att, jag embracear bara det, så. Men absolut, det var jätte, framförallt för att man bor på landet så blir man liksom, lite sådär inkapslad. Det kan jag och min syrra prata om ibland. Man hamnar lite som i en bubbla, liksom. Och även om vi var liksom en mil utanför Nyköping så blir det ändå, det blir ändå så. Och vi åkte in till stan ibland, men det blir inte samma sak. Jag upplevde mig mer fri när jag bodde på landet, än när jag flyttade in till stan. För där kom liksom alla normer, som, som jag fortfarande tycker, och tyckte då, är helt bisarrt och onödigt. Och faktiskt typ förpestar andra människors liv snarare, än förbättrar. För att man blir så in, alltså inrutad i en mall hur man ska vara, vad man ska göra. Och gör man inte det, nämen då ställer man sig utanför, och vill man vara där, ja, då får man, då kommer alla dom här adjektiven, att då är man, då är man annorlunda som i bemärkelsen inte bra. Jag tycker inte om när man säger annorlunda eller speciell på ett negativt sätt, för jag ser inte som det. Men det är mycket sånt, att man måste liksom ruta sig in, och sen så kom, och det upplevde jag egentligen när jag flyttade in till stan, att, och insåg att jag kommer aldrig vara så. Jag kommer aldrig vilja, liksom, tillhöra en, en liksom, en norm bara för att. Utan jag vill vara jag. Och det är väl det som är viktigt för mig så länge jag lever mitt liv, att jag, jag väljer medvetet aldrig att, sätta in folk i boxar eller kategorisera människor. För att, och därför har jag jättesvårt när man generaliserar saker. Till exempel om man pratar om, invandrare. Då, då klumpar man ihop dom i en grupp till exempel. För mig, för mig, jag blev väldigt såhär, emotionellt laddad när det gäller det. För jag tycker det är så fel. För alla människor, som det här projektet handlar om, man kommer med olika historier, alla människor som kommer hit, som kommer till andra länder och, invandrar eller utvandrar, man har olika historier, så man kan inte kategorisera och boxa in människor, liksom, en grupp. Det är så fel. Och, ja, så för mig är det väldigt, väldigt viktigt. Så ja, absolut. Det var väl mer att jag insåg, att, att det finns normer när jag flyttade in till stan liksom. Och såg det på ett annat sätt. Mm.

Intervjuare [00:27:22]: Finns det några platser i Göteborg som är speciellt viktiga för dig?

Talare 1 [00:27:29]: Alltså Mölnlycke kommer ju alltid vara en speciell plats för mig, eftersom det var den första platsen jag kom till när jag flyttade till Göteborg. Och jag har ju insett att den är väldigt viktig, för jag åker oftast ut dit och badar. Om jag får välja ett badställe åker jag ut till Mölnlycke och badar, i Landvettersjön. För att jag tycker att det är så otroligt lugnt och skönt där ute. Så det är det första stället jag skulle säga. Som jag verkligen känner mig typ lugn att vara i. Hm... Mm. Ja, det är nog det jag skulle säga faktiskt. Första stället som jag, sen tycker jag om Göteborg helt generellt. Ärligt talat. Jag tycker det är en jättefin stad. Men Mölnlycke är ju dit ut jag åker ibland för att få sådär lugn och så. Så. Mm.

Intervjuare [00:28:36]: Hur brukar du röra dig i stan och hur brukar du ta dig runt?

Talare 1 [00:28:40]: Ibland så cyklar jag. När jag ska till jobbet brukar jag cykla, för det är lättast.

Intervjuare [00:28:48]: Då bor du ganska nära jobbet?

Talare 1 [00:28:49]: Ja. Det gör jag. Så det är lättast att cykla. Jag kan också gå om jag vill. Och sen så brukar jag åka spårvagn, eller buss. Men främst spårvagn. Jag tycker spårvagn är så mysigt. Eftersom jag själv inte är uppväxt med det, vi har inte så många städer i Sverige som har spårvagn.

Intervjuare [00:29:07]: Nä.

Talare 1 [00:29:09]: Så tycker jag det, ja, det är väldigt smidigt och så. Det är väl också det, alltså, jag minns själv när jag växte upp och vi, och jag åkte till Göteborg att vi åkte ofta spårvagn såhär när vi skulle gå på Liseberg och sånt. Eller in till stan. Och jag tyckte alltid det finns en charm med spårvagnar, det är också det. Det är typ såhär, hela sättet med Göteborg och, jamen typ att det blir aldrig såhär stressigt. Jag kan tycka det är så charmigt, att jämföra (?) till Stockholm så blir, jag upplevde också själv när jag bodde där att sådär, funkar inte kollektivtrafiken, då fanns det alltid sådär en buss väldigt fort som ersätter allting. Här är det typ sådär, det stannar bara upp. Och det bästa var härom veckan eller två veckor sen när det var nåt fel på trafiken, och så gick inte spårvagnarna. Och jag skulle, jag skulle nånstans och hade egentligen ganska bråttom. Och, ja, så jag gick över där då till där ersättningsbussarna går. Och alla stod där. Det fanns ingen information om när ersättningsbussarna skulle gå. Och sen hör jag hur nån frågar nån annan, ja, hej, jag väntar på ersättningsbussar, när går dom? För jag antar att ni vet när dom går eftersom ni står här. Dom bara, nä. Och så insåg jag att jag gjorde samma sak själv, man bara, ja, ja, (?) den kanske kommer idag eller inte, typ. Det är det, det är det som är sådär charmigt, ingen blir typ arg, utan man bara, jaha, och så går man och ställer sig nån annanstans. I Stockholm hade man liksom blivit arg och letat upp, alltså kontoren och liksom frågat när kommer det gå? När, det här går ju inte. Men här i Göteborg blir det såhär. Det gör ingenting. Det är lite hakuna matata feeling på allting. Så det är lugnt, inga bekymmer och så. Jag tycker det är lite roligt.

Intervjuare [00:31:06]: Du tycker inte folk är konstiga är så?

Talare 1 [00:31:10]: Nä. Det, jag skulle säga det är Göteborg, det såhär med allt. Likväl som om man skulle jämföra med andra städer så, jamen sådäe är det där typ. Så att, nä, det är väldigt roligt. Ja.

Intervjuare [00:31:24]: Mm, men är det stopp i spårvagnstrafiken då är det också verkligen nåt som, som står på spåret också, så det blir verkligen stopp.

Talare 1 [00:31:30]: Ja. Ja, det blir det verkligen.

Intervjuare [00:31:35]: Men. Kan du säga tre bra saker med Göteborg? Vi har redan varit inne och touchat lite på det, men.

Talare 1 [00:31:44]: Ja, det känns typ som att jag sa det jag återupprepade just.

Intervjuare [00:31:47]: Men det gör ingenting.

Talare 1 [00:31:48]: Försöker, det är svårt att vara mer nyanserad. Men, värme, humor... värme, humor och... lugn då. Det är väl lite såhär, det blir lite sammanfattning, jag har typ sagt det innan.

Intervjuare [00:32:19]: Men tre dåliga saker då? Eller mindre bra.

Talare 1 [00:32:26]: Jamen segregation skulle jag säga. Och det är ju inte bara Göteborg, utan det är ju väldigt många av våra städer som har det problemet. Stockholm har också det problemet till exempel. För jag har varit ute i förorterna, lite också.

Intervjuare [00:32:45]: Här i Göteborg?

Talare 1 [00:32:46]: Ja, precis. Och då kan man verkligen uppleva hur skevt det blir på nåt sätt, att det, att, ja. Jag vet typ inte om jag vill, jag vill nog inte kommentera det alls, utan jag väljer nog att säga segregation, så det jag sagt innan kan man typ ta bort. Men jag skulle nog säga segregation. Det är det första jag tänker på. Jag vet inte om du vill ha motiveringen till det, typ.

Intervjuare [00:33:37]: Jag har en fråga om, alltså nästa fråga handlar om segregation.

Talare 1 [00:33:40]: Mm, men då kan jag utveckla där istället.

Intervjuare [00:33:42]: Ja, om du vill får du gärna göra det.

Talare 1 [00:33:44]: Ja. Och två andra. Vad svårt, det var typ, den var liksom den främsta jag har tänkt på. Så, när jag åkte hit då innan intervjun att jag funderat på det.

Intervjuare [00:34:05]: Många säger ju typ, vädret.

Talare 1 [00:34:09]: Ja, ja. Men, jag skulle nog ändå inte ta upp det på det sättet. Men det är väl att... Åh vad svårt, jag måste fundera lite.

Intervjuare [00:34:33]: Men vi kan återkomma till den.

Talare 1 [00:34:34]: Ja, det kan vi göra, för jag har nog inte.

Intervjuare [00:34:36]: Det är helt okej om du inte kommer på tre saker. Men nästa fråga var som sagt finns det en segregation i Göteborg?

Talare 1 [00:34:41]: Ja, det gör det absolut.

Intervjuare [00:34:44]: Vill du berätta lite mer om det? Det är som sagt okej att säga nej om du inte vill prata om det också.

Talare 1 [00:34:53]: Ja, men jag vill heller inte lämna den, som sagt med tanke på vad jag har i bakgrunden så vill jag inte lämna den tom, men eftersom jag inte är jätteinsatt i ämnet så känns det också, men det jag har upplevt i alla fall och sett, är att jag ser det. Jag ser att det finns en segregation. Jag kan väl berätta en personlig upplevelse. Jag var med, jag har varit med i satsningen för språkvän. Och sen då för ett tag sen så fick jag, så fick jag en språkvän och jag hade väntat ganska länge på att, av olika anledningar, för att dom inte kan, dom har begränsad tid på hur mycket dom kan matcha och så, å fick jag äntligen en språkvän då.

Intervjuare [00:35:38]: Och vad innebär en språkvän?

Talare 1 [00:35:39]: Språkvän är, man får en matchning med någon som är nyanländ. Oberoende på vart det är, utan någon som kommer till Göteborg. Och då blir man sedan matchad utifrån, dens specifika krav på vad för typ av språkvän den skulle vilja ha och vad språkvännen så skulle vilja ha för utbyte så. Kortfattat typ. Och det är Göteborgs stad som driver det. Och då fick jag reda på det för ett år sen, och tänkte att det här är perfekt. Det här är superkul, med tanke på att vi då har vart fosterfamilj innan så har jag känt att det här är superviktigt. Och väldigt roligt kan det bli. Så tänkte jag bara jamen det här anmäler jag till, och sen så blev jag matchad, och, och då var det såhär, tanken var då att vi skulle, tanken är att man ska visa också språkvännen lite Göteborg och hur det ser ut och vad man kan göra och kanske göra några aktiviteter ihop. Så då kommer jag ihåg att vi åkte till Haga. För för mig är Haga väldigt, en väldigt fin plats i Göteborg, väldigt mysigt med alla affärer där och gå runt så. Men när vi gick runt där, så insåg jag, alltså jag tyckte det var så sorgligt, för jag insåg hur segrerat, segregerat Göteborg är. Och för mig är inte det en grej, men hon hade slöja, så gick vi in till ett café och satte oss. Och så var det en person där, och det var inte normen (?), utan den här personen satt och kollade ut min språkvän ganska länge. Och den blicken, som hon fick, alltså det, det gör mig så ledsen rakt in i själen, för det var verkligen ett ohumant sätt att se på en annan människa. Hon kollade på henne med en sån avsky. Och blickar säger mycket mer än ord. Och jag blev så arg att jag satt och kollade ut den här personen tills den slutade titta på henne, för jag tyckte det var så hemskt. Och det gör mig så rädd och arg. För att spelar ingen roll hur mycket man argumenterar, om nån har en sån åsikt att den väljer att stänga igen dörren, för, ja för andra, så vad ska man göra? Man kan ju inte vara mer än försöka, jag vet inte hur jag ska förklara det, men, men för mig blev det en väldigt såhär, stark upplevelse. Och jag blev så arg. Och sen tänkte jag bara rent generellt på sättet folk kollade när vi gick runt där i Haga, att det helt plötsligt blev det för mig, med tanke på att jag ändå har den uppväxten så vet jag hur det ser ut i vårt samhälle ändå, men det blev väldigt såhär, vad ska man säga, svart på vitt då. Eller, jag såg verkligen hur, och kände hur det är. Alltså, nä, det var så hemskt. Och jag kommer ihåg att jag försökte liksom, jag ville liksom omfamna min språkvän, typ, och skydda henne. Så kändes det.

Intervjuare [00:39:29]: Rent fysiskt?

Talare 1 [00:39:30]: Ja. Framförallt på den där blicken. Det var därför jag satt och glodde. Och då när hon mötte min, när den här personen mötte min blick, så bara oj. Och jag såg i ögonen hur den bara oj, oj du kollar på mig nu. Så. Blev jätteförnämrad. Men det var precis den reaktionen jag ville få, för var såhär det där är inte okej. Sluta, alltså, det är en grej att man kollar, du och jag kollar på varandra med en öppensinnad ögon, att man tittar på varandra. För det har jag inget problem med. Det måste man också få göra, så. Men det var

inte så personen tittade. Och även om den inte menade det, det spelar ingen roll, för att till och med jag som inte blev uttittade upplevde det. Nä. Nej, det var fruktansvärt.

Intervjuare [00:40:19]: Men pratade du och din språkvän om det här?

Talare 1 [00:40:21]: Vi hann aldrig komma till det. Och jag var nog så himla arg då så jag visste nästan inte vad jag skulle säga, jag var tvungen att processera det i mig själv när jag kom hem, och tänkte efter bara såhär. Så att. Så att, ja, jag tycker att det är, fruktansvärt. Och också, och som jag sa, där på nåt sätt så hoppas jag genom kulturen att på nåt sätt kan, kan hjälpa det här och inte gå till en, till en negativ nedåtgående spiral som, som jag just nu ser att det håller på med. Men också där har ju medierna, jättestor ansvar. Och det är också, inte bara, människor som läser, man måste vara källkritisk också när man läser. Och det är det inte alls om är heller längre. Men medierna har också väldigt stor, ursäkt till att det har blivit såhär. För att dom väljer att vrida det på ett sätt. Dom väljer att vrida, det till det negativa, att, kommer man hit till Sverige så är man bara en belastning. Jag var på Forbes föreläsning, jag vet inte om du vet det, men dom, dom hade en föreläsning om migration ganska nyligen, som jag var på. Och, det var en forskare som var där som forskar om migration, inte bara i Sverige utan utomlands också. Och jag funderade på jättemycket, men då sa hon såhär att, man kan inte beräkna, hur mycket invandring kostar, till exempel för Sverige, eller andra länder också, man kan inte beräkna det på det sättet. Och då undrar jag, hur kan, hur kan det finnas politiker som går ut med såna siffror? När till och med forskare som forskar på det här, säger att det inte går. För mig, det går inte ihop i mitt huvud. Ärligt talat, det gör mig fruktansvärt arg, att det finns personer som utnyttjar det på nåt sätt. Jag vet inte var dom får siffrorna ifrån, för dom finns tydligen inte, för att det går inte att beräkna precis för man måste ta hänsyn till mycket andra saker. Så det gör mig ganska förbannad att man, att man använder information på det där sättet som inte är sant, överhuvudtaget, typ. Och sen så tycker jag inte heller att man kan, men man kan inte beräkna det på det sättet. För jag upplever, och jag tror, att invandring till, tillför så mycket ett land. Det tillför att man ser saker på andra sätt, det tillför framförallt traditioner och kulturer på ett annat sätt, om man ser ur det positiva. Så. Ja. Så att, så att absolut, jag, om man går tillbaka till det vi pratade om innan från början i frågan om segregation så upplever jag det absolut. Men som jag pratade om från första början, det är för att en del stänger dörren. Man stänger igen sin famn, man bara, du får inte komma hit. Gå härifrån. Och det gör mig jätteförbannad. För det är väl inte konstigt då att man inte, att man inte känner sig en del av samhället. Det skulle väl vem som helst uppleva om man flyttade nån annanstans och nån stänger igen dörren och bara, du får inte komma hit. Gå härifrån. Det är väl inte så konstigt att man inte känner sig, så jag, jag, jag tycker det är, alltså förskräckligt alltså. Men framförallt när jag fick uppleva det där, det, det var. Nä, alltså det gör mig så emotionellt, och så fruktansvärt ledsen. Alltså, när jag blir så arg, då blir jag ledsen. Och lite så är jag nu, och så var jag också när jag upplevde det. Men jag var ändå glad att jag kunde stå för vad jag tycker. Och det räckte med en blick faktiskt, för hon, för den här personen slutade kolla då. Men, men det är mer obehagligt på när folk går med såna åsikter och inte säger nånting. Det är också ganska farligt, och det finns det ju väldigt många som går runt med.

Intervjuare [00:45:06]: Det måste det ju göra om man ser till Sverigedemokraternas resultat och så, måste det vara väldigt många.

Talare 1 [00:45:10]: Ja, ja. Så det finns väldigt många. Men också rent generellt, det är sådär, härom veckan, då blev jag också jätteilla berörd. Då var det, skulle jag gå, var jag och handla på, en affär, och har precis varit ute så jag bara, nämen jag går och tvättar händerna. Så finns det ingen tvål och så går jag till ett butiksbiträde och bara skulle du kunna fylla på, skulle du kunna fylla på tvål för det är slut? Ja, nej, det gör vi inte. Jag bara, nähä? Sa jag då. Nej, vi fyller inte på mer, för dom tar all tvål. Och jag blev så ställd, att jag var såhär, vad sa den här personen precis? Och jag åkte hem och bara funderade på vad, vad menade den här personen? Och vilka är dom?

Intervjuare [00:46:04]: Men du frågade inte det då, eller?

Talare 1 [00:46:06]: Nej, jag hann inte med. För att ibland så, när det blir så, så hinner man, man hinner inte alltid med allting. Och det var, vi var för långt ifrån också. Det var olika anledningar till att inte, vi stod inte liksom face to face. Utan, och jag hann nog inte med och, förstå liksom innebörden vad den personen sa, men efteråt såhär, vilka är dom? Och såhär, och jag blev ju mer såhär, men jag är väl dom också? Och du är väl dom också? Eller vilka är vi och dom? Det här, det är det här jag inte fattar.

Intervjuare [00:46:52]: Ja, du ville ju uppenbarligen ha tvål. Så du är väl en av dom?

Talare 1 [00:46:55]: Ja. Precis. Men, men jag var inte dom. Inte så jag upplevde på sättet den här personen sa det. Att dom blev nåt annat, och varför då? Det gjorde mig också irriterad och väldigt arg. Varför skyller vi på personer för? Vi är exakt likadana, vi, måhända att vi har olika uppväxter, men det är ju bara fint. Men varför ska vi skilja och jag, jag tycker inte om det här språkbruket med vi och dom. Det gör mig så fruktansvärt arg. Ja, jag blir så arg. Men, men, men det är därför jag hoppas på att genom såna här projekt att man ska ta bort allt sånt här, så att det inte, så det kan minimeras, tas bort, för jag. Men det är också språkbruket. Vi och dom har ju liksom blivit en grej som en del politiker använder också. Det tycker jag också är jättekonstigt. Jaha, vadå vi och dom? Det är inte så att vi är olika, alltså, nog att vi är olika personer, men, men vi är ju fortfarande samma människor, vi ska behandlas med samma respekt och värdegrund. Så att, ja. Så att, absolut, jag upplever verkligen att det finns segregation. Och jag kan inte säga mer än att jag tycker det är, för jävligt.

Intervjuare [00:48:22]: Din ståndpunkt är ju ganska tydlig. Verkligen.

Talare 1 [00:48:24]: Ja. Så att, ja. Nej, men det berör mig jättemycket. Med tanke på vad jag har för uppväxt så har jag vart med om, så.

Intervjuare [00:48:36]: Vi ska avsluta alldeles strax, för tiden går jättefort. Men vilken stadsdel är det du bor i?

Talare 1 [00:48:44]: Det blir Göteborg. Det går ju innanför Göteborg, men det är ju mot Mölndal, så jag vet inte vad man räknar det som.

Intervjuare [00:48:50]: Mm, men Göteborg är ju staden, så stadsdelen? Det kan jag kolla sen, vilken stadsdel det blir. Men, kan du beskriva en vanlig dag?

Talare 1 [00:49:00]: Mig? Mm. Det beror ju på lite vilken tid på året, så, eftersom jag jobbar på sommaren och så pluggar jag på vintern. Eller liksom.

Intervjuare [00:49:09]: Jamen ta en vanlig dag, imorgon, typ.

Talare 1 [00:49:12]: Ja. Imorgon? Ja, alltså.

Intervjuare [00:49:16]: Sover du länge på morgonen?

Talare 1 [00:49:19]: När jag går i skolan, nej, för då börjar jag 9.00. Så att då brukar jag gå upp tidigt. Om man tar en skoldag till exempel, då går jag upp vid sju ungefär, äter frukost, gör mig i ordning, packar min skolväska som jag ska ha. Tar med mig dom sakerna jag behöver just för den dagen och så. Och sen så brukar jag ta bussen, det går lättast, den går precis vid mig. Så tar jag bussen, och sen så byter jag till en annan buss och så åker jag till Lindholmen. Och sen är jag i skolan, har lunch vid ett, alltså beroende på vad det är för nån lektion vi har liksom. Och sen så normalt så håller vi på till fyra. Och sen brukar jag åka hem. Vissa dagar, kanske träffar en kompis. Andra gånger kanske jag har plugg, sen åker jag hem, eller så sticker jag iväg och tränar, och sen vid sju-åtta burkar jag laga middag och äta mat, och sen går jag och lägger mig vid typ 10-11. Och sen börjar dagen om. Men, ja, men det är det jag gör från liksom, från typ augusti till och med typ maj-juni normalt. Sen på somrarna blir det lite annorlunda. Då beror det på hur jag jobbar, liksom. Så att jobbar jag sent, ja, då sover jag lite längre. Jobbar jag tidigare, liksom börjar jag tidigt på morgonen, ja, då går jag upp tidigt, så.

Intervjuare [00:50:49]: Hur är det att jobba på Liseberg på somrarna?

Talare 1 [00:50:53]: Det är härligt, jag tycker det är väldigt roligt. Ja.

Intervjuare [00:50:55]: Mycket folk?

Talare 1 [00:50:56]: Ja, det är jättemycket folk. Men också att, jag tycker om att, den är så inbjudande för alla människor. Väldigt viktigt. Som vi har pratat om innan. För alla platser är inte det. Så. Det är väldigt exkluderande, men Liseberg är inte det. För mig är inte Liseberg det. Och inte när jag jobbar heller, jag ser att, jag ser en mångfald i, i alla fall i våra gäster liksom, våra gäster som är där. Och det tycker jag är väldigt viktigt. Och det blir jag väldigt glad av. Och rent generellt blir jag väldigt glad av när man kommer till arbetsplatser och man ser att dom som är chefer där faktiskt jobbar för att få det inkluderande. För att ser man till studier och så vidare så är ju arbetsmarknaden väldigt vinklad, så.

Intervjuare [00:51:58]: Men är det mångfald bland er som jobbar där också då?

Talare 1 [00:52:03]: Mm. Mm.

Intervjuare [00:52:07]: För där har vi ganska mycket kvar att jobba på här. Upplever jag.

Talare 1 [00:52:16]: Ja, det är nog en fråga faktiskt jag inte vill prata om.

Intervjuare [00:52:20]: Nej, helt okej.

Talare 1 [00:52:21]: Eftersom jag är anställd där, och så vidare, så att det är en fråga jag inte vill ta upp, så, av olika anledningar.

Intervjuare [00:52:29]: Nej, nej. Det är bara. Vi jobbar ju väldigt mycket för att, att alla ska vilja komma hit, från hela stan, så. Men vi som jobbar här kommer kanske inte från alla delar av stan.

Talare 1 [00:52:41]: Nä.

Intervjuare [00:52:43]: Om man ska generalisera, vilket ju kan vara problematiskt. Men det är, men det är oftast så det ser ut i museivärlden generellt.

Talare 1 [00:52:52]: Ja, och så, om man pratar till arbetsmarknaden rent generellt så är det ju så. Den är ju väldigt vinklad. Tyvärr. Tycker jag. Alla får inte chansen att komma till arbetsintervjuer, och så vidare. Så det kan jag väl säga rent generellt.

Intervjuare [00:53:13]: Var det nånting du vill tillägga innan vi stänger av här? Du kan också höra av dig till mig om du skulle.

Talare 1 [00:53:26]: Ja, precis.

Intervjuare [00:53:27]: Om du kommer på dom där två dåliga sakerna.

Talare 1 [00:53:30]: Just det. Jag tänker typ, jag vill typ inte säga nåt mer än segregation när det gäller dom här dåliga sakerna, för det tycker jag är, är nånting jag tänker på väldigt mycket och läser om hela tiden och försöker motarbeta på olika sätt.

Intervjuare [00:53:48]: Nä men då tycker jag att vi, vi låter det vara den punkten.

Talare 1 [00:53:50]: Mm, jag tycker det.

Intervjuare [00:53:51]: Så får den stå för sig själv.

Talare 1 [00:53:54]: Mm. Nä, jag känner att jag har fått med allting, jag vill sagt. Nästan mer, så det är väl bra, jag är bra på att prata så, ja. Ja.

Intervjuare [00:54:03]: Jamen då stänger jag av här.

Talare 1 [00:54:05]: Ja, gör det.

[bandningen slutar]